

Arrest

nr. 263 000 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit het Al Rashadiyeh-vluchtelingenkamp in Libanon, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 oktober 2018.

1.2. Op 5 augustus 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 4 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te X, Libanon, op X 1994. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U staat geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. U staat tevens bij de UNRWA geregistreerd. U had toegang tot het onderwijs van UNRWA en tot de elementaire medische hulp.

U komt uit een gezin van zeven kinderen. U heeft altijd in het vluchtelingenkamp Al Rashadiyeh verbleven bij uw ouders, dit huis is in eigendom van uw familie. Omwille van de problemen die u kende verbleef u de laatste vier maanden en twintig dagen voor uw definitief vertrek bij een oom van uw vader langs moederskant. U verbleef in Shaitaia, een gebergte dat op één à anderhalf uur rijden ligt van uw verblijfplaats in het vluchtelingenkamp Al Rashadiyeh. Uw beide ouders verblijven tot op heden in het huis waar u opgroeide in Al Rashadiyeh. Uw gehuwde zussen verblijven tevens in het kamp, bij hun respectievelijke echtgenoten. Uw overige zus en broers verblijven bij uw ouders. U heeft tevens een broer die op elfjarige leeftijd overleden is. Hij was verlamd sinds zijn geboorte en stierf een natuurlijke dood.

Uw familie heeft het financieel niet gemakkelijk en doet in bepaalde gevallen beroep op de hulp van uw grootvader langs vaderszijde.

U bent gestopt met school toen u in de vijfde graad zat. Daarna heeft u geen verdere opleiding gehad. U heeft verschillende jobs uitgeoefend in Libanon. Zo leerde u het beroep van kapper, daarna heeft u in een bakkerij gewerkt. Vervolgens heeft u het beroep van schilder geleerd. Sinds uw achttien jaar voerde u verpochtingen uit, al lagen de opdrachten niet voor het grijpen. Ongeveer acht maanden voor uw vertrek voerde u uw laatste opdracht uit.

In de zomer van 2017 heeft u een probleem gekend met de Libanese autoriteiten. U werd uitgedaagd door een soldaat toen hij naar uw identiteitskaart vroeg. U reageerde hier niet op en wandelde weg. De soldaat probeerde op u te schieten maar u kon zich verstoppen. Naar aanleiding hiervan werd u opgeroepen en diende u zich aan te bieden bij de rechtbank. U diende een geldboete te betalen en hiermee was de zaak afgedaan.

In Libanon had u een hobby, u hield duiven bij. U hield deze duiven niet thuis, maar bij de boerderij van uw grootvader die naast het strand lag. Omwille van het bezit van deze duiven en het feit dat u naar muziek luisterde en u in bloot bovenlijf liep, werd u aangesproken door een man van de islamitische groepering Ansar Allah. Op 5 april 2018 kwam u deze man opnieuw tegen, u had gedronken en liep opnieuw rond in bloot bovenlijf. Hij sloeg u met zijn wapen op uw gezicht, u reageerde en zei dat jullie elkaar nog wel zouden zien. Omwille van de slag op uw gezicht, ging u naar het ziekenhuis en kreeg u drie hechtingen. Die avond ging u naar het café. Toen u rond één uur 's nachts naar huis wilde gaan, werd u in een koffer van een wagen geduwd. Mannen van de groepering Ansar Allah hielden u vast gedurende drie dagen, u werd daarbij mishandeld. Ze beweerden dat u een wapen van hen had gestolen. Onder druk gaf u dit toe, al had u daar niets mee te maken. U diende enkele documenten te ondertekenen en werd vrijgelaten. Uw familieleden ontvingen drie documenten van Ansar Allah. Eén van deze documenten werd door uw grootvader verscheurd. Omwille van uw problemen met Ansar Allah bent u naar uw oom gevlucht. Uw vader ging op zoek bij verschillende organisaties om bescherming te vragen, evenwel kreeg hij deze niet. Daarom besloten jullie, het was toen juni 2018, dat u het land diende te verlaten.

Op 18 augustus 2018 heeft u Libanon verlaten. U reisde met uw origineel reisdocument naar Turkije. Daar ontving u van de smokkelaar een vals paspoort waarmee u via verschillende landen reisde. Op 2 oktober 2018 heeft u uw verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

In de periode van de ramadan 2019 werd uw vader door de Libanese autoriteiten vastgehouden voor ongeveer twee maanden. Hij werd ervan beschuldigd twee granaten te hebben gegooid in het kamp. U geeft aan dat de groepering Ansar Allah hierachter zit. Uw vader werd uiteindelijk vrijgesproken.

Bij terugkeer vreest u dat u gedood zal worden door Ansar Allah. U geeft aan dat u niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de Libanese staat noch op bescherming van andere groeperingen.

U verwijst tevens naar de moord op twee personen door Ansar Allah, oa vermeldt u N. als slachtoffer, die plaatsvonden in maart 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van een Palestijnse identiteitskaart (nr. 502461A) en een originele Palestijnse identiteitskaart (nr. 647604A), een kopie van uw UNRWA registratie, twee documenten van Ansar Allah, een document van het Volkscomité, een usb stick met videofragmenten over de vrijlating van uw vader. Per mail maakt u tevens nog audiofragmenten over van de advocaat in Libanon met betrekking tot de arrestatie van uw vader, foto's van het overlijden van N. en videobeelden van de boerderij van uw grootvader die zich naast het kantoor van Ansar Allah bevindt. Daarnaast legt u ook volgende documenten neer: documenten over de procedure van uw vader en twee enveloppen van DHL.

Op 23 september 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 oktober 2019 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 11 december 2020 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS (arrestnr. 246012). In zijn arrest stelde de RvV vast dat de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier en die erop wees dat UNRWA (financieel) niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gelet op de zeer snelle verslechtering van de situatie, als gevolg ook van de COVID-19-pandemie, was de Raad van oordeel dat meer nauwkeurige en recentere informatie over de situatie van UNRWA van essentieel belang was om te kunnen oordelen of de bijstand van UNRWA de facto al dan niet langer doeltreffend is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.4, 10). Hoewel u eerst aangeeft dat u geen hulp kreeg, blijkt uit uw verklaringen dat u onderwijs van UNRWA genoten heeft en dat u beroep kon doen op elementaire medische hulp (CGVS p.4). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:*

*a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om***

welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in Libanon wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vreest u de groepering van Ansar Allah (CGVS p.12-14). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

U stelt Ansar Allah te vrezen en omwille hiervan Libanon te hebben verlaten en er niet naar te kunnen terugkeren. U stelt te zijn gearresteerd door Ansar Allah op verdenking een wapen van hen te hebben gestolen en drie dagen later te zijn vrijgelaten na het ondertekenen van een aantal documenten. Hierna zouden ze er echter nog steeds op uit zijn geweest u op te pakken, zo blijkt uit uw relaas en uit de door u neergelegde documenten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u sinds uw vrijlating, tot aan uw definitief vertrek, aldus uw verklaringen een periode van vier maanden en twintig dagen, geen problemen meer heeft gekend met de groepering Ansar Allah (CGVS p.14). Deze vaststelling ondermijnt de door u beweerde problemen. Zo verwijst het CGVS vooreerst naar de door u omschreven reputatie van Ansar Allah: “Machtsspel, degene die machtiger is gaat de andere doden. Ik ben zwak.” (CGVS p.14). In dit opzicht vindt het CGVS het totaal niet aannemelijk dat u na uw vrijlating geen problemen meer gekend heeft. Indien ze het effectief op u gemunt hadden kan er verwacht worden, gezien de reputatie van de groepering, dat ze effectief inspanningen zouden hebben ondernomen om u daadwerkelijk te treffen. Bovendien blijkt uit de documenten die u neerlegt, afkomstig van Ansar Allah en afgegeven aan uw familieleden (dd. 2018/4/5 en 2018/6/7), het volgende. In het eerste document (2018/4/5) wordt aangegeven dat de groepering u te pakken zal krijgen omwille van de door u begane misdaad, dat de groepering noch zal zwijgen, noch zal rusten tot wanneer u opgepakt zal worden, dood of levend. In het tweede document (2018/6/7) wordt uw familie aangemaand u uit te leveren, ze krijgen hiervoor een maand de tijd. Indien dit niet gebeurt zal de groepering u oppakken en bestraffen. Hierin wordt tevens gewaarschuwd dat de groepering noch zal rusten, noch zal zwijgen en dat het beter zou zijn voor uw familie u uit te leveren (zie vertaling toegevoegd aan groene map in dossier). Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de groepering het serieus meende om u te pakken te krijgen. Redelijkerwijs kan er dan ook verwacht worden, gezien de groepering via deze documenten niet bereikte wat ze wilde, dat ze daadwerkelijk middelen zou inzetten om haar doel te bereiken. De vaststelling dat u probleemloos in Libanon kon verblijven in deze periode van vier maanden en twintig dagen, ondermijnt in niet geringe mate uw geloofwaardigheid. Bovendien blijkt dat u bij een familielid verbleef (CGVS p.4, 13). In dit opzicht zou het geen al te grote problemen opleveren om u te lokaliseren. Zo is het ook niet ondenkbaar dat ze uw familieleden onder druk zouden zetten om te weten te komen waar u zich schuilhield. Het feit dat uw familieleden geen concrete problemen ervaarden naar aanleiding van de zoektocht naar u (CGVS p.14) komt de geloofwaardigheid van uw bewering absoluut niet ten goede, te meer gezien er effectief in het document (dd.2018/6/7) vermeld wordt dat het ‘beter zou zijn voor uw familie u te overhandigen’. In het kader van de documenten die uw familieleden ontvingen, dient het CGVS aan te stippen dat u aangeeft dat u niets kan vertellen over het document dat uw grootvader ontving aangezien uw grootvader dit verscheurd heeft (CGVS p.3, 10, 13). Wanneer u over dit document spreekt, zegt u “Het gaat over een dreigbrief. ... De bedoeling was dat dit document

bij mij geraakte." (CGVS p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat u ook hiermee niet kan overtuigen in de door u beweerde problemen, dit zijn louter blote beweringen. Bovendien dient aangestipt te worden dat het CGVS het heel opmerkelijk vindt dat uw grootvader dit document verscheurd zou hebben gezien de problemen die u reeds kende en gezien de reputatie van de groepering. Uw stelling dat uw grootvader dit gedaan had omdat hij een oude man was en misnoegd kan gezien de ernst van de door u beweerde feiten totaal niet overtuigen (CGVS p.3). Het feit dat u niets over de inhoud kan vertellen, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees.

Bovendien blijkt dat u reeds begin juni 2018 definitief besloot om Libanon te verlaten, met name wanneer uw vader ondervond dat u geen bescherming zou krijgen (CGVS p.14). Het CGVS vindt het bijgevolg niet aannemelijk dat u na dit besluit dan nog meer dan twee maanden in Libanon bleef alvorens op 18 augustus 2018 te vertrekken. U had immers reeds twee maanden eerder dit drastische besluit genomen, voor uw veiligheid en gezien het gebrek aan bescherming was het noodzakelijk Libanon te verlaten. Bijkomstig wordt wederom verwezen naar het document dat u neerlegt van Ansar Allah, afgegeven aan uw familieleden (dd. 2018/6/7). Daarin wordt duidelijk vermeld dat het feit dat uw familieleden u niet binnen de maand zouden uitleveren, een groot risico met zich mee zou brengen. De vaststelling dat u zich niet eerder in veiligheid bracht, terwijl dit boven uw hoofd hing, doet in ernstige mate afbreuk aan de door u beweerde problemen. Bovendien verwijst u naar een incident dat zich had voorgedaan alvorens uw problemen met de groepering plaatsvonden, u haalt het voorbeeld aan waarbij twee mannen, die niet op bescherming konden rekenen, door Ansar Allah beschoten worden (CGVS p.13, 15). U gevraagd om welke reden dit tevens met u zal gebeuren, zegt u "Omdat niemand deze persoon beschermde. Op 4 maart werd hij op straat beschoten. Daarna ging Ansar Allah nog naar zijn ouders, om het huis verder te beschieten. Niemand heeft deze persoon beschermd en de problemen zijn nog altijd bezig." (CGVS p.15). Met deze gebeurtenis in uw achterhoofd en gezien het feit dat u, aldus uw verklaringen, niet op bescherming kon rekenen en gezien de duidelijke waarschuwingen in de documenten die uw familieleden ontvingen, is het niet geloofwaardig dat u nog dermate lang in Libanon bleef alvorens te vertrekken. Als reden van uw laattijdig vertrek geeft u aan dat uw grootvader het geld dat zou dienen voor uw reis niet onmiddellijk gaf (CGVS p.14). Ook deze verklaring kan niet overtuigen gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen. Bovendien kan er verwacht worden dat alle middelen zouden ingezet worden om u onmiddellijk in veiligheid te brengen, een gegeven dat zeer wel mogelijk was daar u aangeeft dat uw reis gefinancierd werd met het spaargeld van uw grootvader (CGVS p.9), geld waar hij dus met andere woorden onmiddellijk aankon. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de door u beweerde problemen.

Verder zijn er doorheen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen bij het CGVS een aantal incoherenties op te merken die uw beweerde problemen ondermijnen. Vooreerst stelt het CGVS vast dat u bij de DVZ heeft aangegeven dat u voor één nacht door de groepering Ansar Allah werd vastgehouden (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5), terwijl u bij het CGVS aangeeft dat u gedurende drie dagen werd vastgehouden (CGVS p. 14). Het hoeft niet te verwonderen dat deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid niet ten goede komt, daar deze vasthouding een cruciale rol speelt in de door u beweerde probleem. Er kan van u verwacht worden dat u zonder tegenspraak coherente verklaringen aflegt omtrent een dermate belangrijk feit. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u "Ik heb zeker drie dagen gezegd, één dag is onmogelijk." (CGVS p.14). Dit is louter een blote bewering die deze tegenstrijdigheid niet kan vergoelijken. Verder merkt het CGVS op dat u bij de DVZ niet gesproken heeft over de slag op uw gezicht die u kreeg in de loop van de dag voor u door de groepering Ansar Allah werd meegenomen en vastgehouden (CGVS p.12, Vragenlijst CGVS punt 3). Hoewel het CGVS weet heeft dat er bij de DVZ kort en bondig verteld moet worden, kan er van u verwacht worden dat u dit incident ter sprake bracht. Het is immers zo dat u fysiek geleden heeft, u spreekt erover dat u naar het ziekenhuis moest en hechtingen kreeg (CGVS p.13). Gezien dit incident onlosmakelijk met uw problemen verbonden is, het met name een belangrijke aanloop vormt in uw problemen, kan er verwacht worden dat u dit incident in een eerdere fase aangeeft. De vaststelling dat u dit nagelaten heeft, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Hiertegen weegt niet op dat u wederom zegt dat u dit incident wel vermeld heeft bij de DVZ. Beide rechtzettingen heeft u tevens niet doorgevoerd wanneer u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u in verband met het persoonlijk onderhoud bij de DVZ nog zaken wilde toevoegen of corrigeren (CGVS p.3).

Wat betreft de door u aangehaalde problemen van uw vader die zich voordeden na uw vertrek in de periode van de ramadan 2019, én zo daar nog enig geloof aan kan worden gehecht gezien het geheel van bovenstaande observaties, heeft u niet kunnen overtuigen dat deze te maken hebben met de groepering Ansar Allah. U geeft aan dat u zich louter baseert op de uitspraak van Ansar Allah 'Jullie zullen nooit rust kennen' om te concluderen dat Ansar Allah achter het gooien van de granaat zat

(CGVS p.14). U zegt "Omdat ze beweren dat wij in hun weg staan, want ze zeiden ooit tegen vader: 'Wanneer krijgen we wapen terug?'. Mijn vader reageerde 'Vergeet mijn zoon, hij heeft jullie wapen niet'. Daarna zei één van hen 'We willen jullie niet meer hier zien.'. Mijn vader werd vrijgelaten, met andere woorden, bij de Libanese staat is hij onschuldig, wie anders dan Ansar Allah dan?" (CGVS p.14). Het hoeft niet te verwonderen dat dit niet afdoende is om het CGVS te overtuigen in de door u beweerde problemen met Ansar Allah. Bovendien overtuigt u tevens niet in de door u beweerde bedreigingen van Ansar Allah in deze context: "Mensen kwamen af en toe kloppen, als ze opendeden stond niemand voor de deur. ... Mijn vader hoorde af en toe bedreigingen, maar negeerde ze." (CGVS p.14). U spreekt over bedreigingen zoals "Jullie gaan hier niet blijven, jullie zoon is al gevlogen, jullie zullen ook vliegen." (CGVS p.14). Indien ze het effectief op u en uw familie gemunt hadden, kan er verwacht worden, gezien de reputatie van Ansar Allah, dat ze meer effectieve manieren zouden gebruiken om hun doel te bereiken. Bovendien blijkt dat uw vader nog steeds werkzaam is binnen het kamp, met andere woorden, waar Ansar Allah zich bevindt. Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze vaststelling in sterke mate de door u beweerde problemen met Ansar Allah onderuit haalt. Er dient overigens opgemerkt te worden dat er in de documenten die u neerlegt ter staving van de problemen van uw vader nergens melding wordt gemaakt van de groepering Ansar Allah (zie vertaling toegevoegd aan groene map).

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele Palestijnse identiteitskaart en de kopie van uw UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Gezien bovenstaande argumentatie heeft u niet kunnen overtuigen in de door u beweerde problemen met Ansar Allah. De documenten die u neerlegt van Ansar Allah en het Volkscomité dienen enkel ter staving van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn. De foto's die u neerlegt aangaande van het overlijden van N. buigen de appreciatie van het CGVS evenmin om, gezien hier nergens uw beweerde persoonlijke problemen uit kunnen worden opgemaakt. Hetzelfde geldt voor het videofragment dat u neerlegt aangaande de locatie van de boerderij van uw grootvader. De documenten die u neerlegt aangaande de problemen van uw vader en de geluids- en videofragmenten buigen tevens de appreciatie van het CGVS niet om. Het CGVS verwijst hiervoor naar de hierboven uitvoerig besproken argumentatie. Ook hier kunnen de door u beweerde problemen met Ansar Allah niet uit worden afgeleid. Uit de enveloppen die u neerlegt van DHL blijken geenszins de door u beweerde problemen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat UNRWA, ondanks de socioeconomische crisis en de crisis in ingevolge de Covid-19-pandemie, zijn opdracht in de Libanon is blijven vervullen.

In de COI Focus *UNRWA financial crisis and impact on its programmes* van 1 februari 2021 wordt toegelicht dat UNRWA sinds 2015 met begrotingstekorten kampt, die in 2018 verergerd zijn door de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het voorbereiden van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden. Voor de uitvoering van zijn opdrachten kan het UNRWA echter ook beroep doen op andere budgetten of programma's ('emergency budget'), soms gekoppeld aan specifieke projecten ('earmarked funds'), of noodprogramma's, die afzonderlijk gefinancierd worden. Daarom wordt ook in het kader hiervan opgeroepen tot het doen van schenkingen, dit het hele jaar door (met name in de vorm van noodoproepen ('emergency appeals')), en naargelang de specifieke behoeften die in de loop van het jaar worden vastgesteld. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen.

Naast het beroep doen op deze verschillende financieringsbronnen, zet UNRWA zijn opdracht voort door maatregelen te nemen die het budget rationaliseren, en door te bezuinigen op verschillende operationele kosten, **teneinde de continuïteit van zijn dienstverlening te waarborgen ondanks de ernstige moeilijkheden** ingevolge de onderfinanciering en Covid-19-crisis. Zo is het loon van dagloners tijdelijk onderbroken, en worden zij enkel uitbetaald wanneer zij in staat zijn hun werk, overeenkomstig hun arbeidsovereenkomst, te verrichten. Het agentschap gebruikte een lening van het United Nations Central Emergency Response Fund om onder meer achterstallig loon uit te betalen aan zijn werknemers. Op het gebied van de gezondheidszorg heeft UNRWA besloten om de artsen die met pensioen gaan niet te vervangen, en niet langer dokters voltijds in dienst te nemen, maar gebruik te maken van artsen die op dagbasis worden betaald. In het onderwijs worden geen nieuwe leraren aangeworven, en wordt er eveneens gebruik gemaakt van leerkrachten die per dag uitbetaald. Het maximum aantal leerlingen per klas steeg van 45 naar 50. Sommige cursussen moesten geannuleerd worden wegens een gebrek aan middelen om de leraren te betalen die de afwezige leerkrachten vervangen, en schoolboeken konden aan het begin van het schooljaar niet worden uitgedeeld. De materiële, sociale en voedselhulp is uitsluitend gericht op de individuen en gezinnen die het zwaarst te lijden hebben onder de onzekerheid. De infrastructuur en de kampen zijn afhankelijk van specifieke budgetten die niet rechtstreeks worden beïnvloed door de algemene tekorten. In Libanon omvatten de programma's van het UNRWA activiteiten op het gebied onderwijs, gezondheidszorg, Social Safety Net Services (SSNP), verbetering van de infrastructuur en bescherming van de kampen. Van de prioriteiten wordt voedselhulp als de hoogste prioriteit beschouwd. Na een noodoproep voor donaties om het budget met betrekking tot voedselhulp te kunnen dekken, en nadat het geconfronteerd werd met een tekort aan (toegezegde) donaties, deed UNRWA beroep op het Central Emergency Response Fund van de VN om een onderbreking in de verstrekking van deze essentiële hulp te voorkomen. Wat de andere dringende diensten betreft, is UNRWA bezig met het doorvoeren van aanpassingen.

Uit het voorgaande blijkt dat UNRWA actueel geconfronteerd wordt met een zeer ernstige financieringscrisis. Uit de beschikbare informatie blijkt dat men vreest dat, als UNRWA **in de nabije toekomst** niet in haar financieringsbehoeften zou kunnen voorzien, er een verslechtering zou kunnen optreden van de voorzieningen in de kampen, een verslechtering van de kwaliteit van de medische diensten, een toename van het schoolverzuim en een achteruitgang van de kwaliteit van het onderwijs, de onmogelijkheid om de armste bevolkingsgroepen materiële basisvoorzieningen te verlenen en, meer fundamenteel, de regelrechte stopzetting van de diensten van UNRWA indien het niet langer mogelijk zou zijn om personeel te betalen dat de continuïteit van deze diensten kan garanderen. De Commissaris-generaal is van mening dat deze prognoses niet actueel van aard zijn. Hij is van oordeel dat de asielinstanties zich moeten uitspreken over de situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij hun beslissing nemen, en niet op basis van veronderstellingen over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren. Dit klemmt des te meer nu UNRWA zelf verklaart dat hij zijn opdracht blijft uitvoeren, en wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat, hoewel UNRWA thans met ongekennde financiële moeilijkheden te kampen heeft, er op basis van de beschikbare informatie geen aanwijzingen zijn dat de bijstand van UNRWA in Libanon **tot op heden** niet meer doeltreffend zou zijn, noch dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Libanon 27 gezondheidscentra, 65 scholen, 1 beroepsopleidingscentrum beheert. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen ('emergency appeals') voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de bijstand die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

Libanon maakt momenteel een diepe economische, sociale en gezondheidscrisis door. Hoewel de Palestina Vluchtelingen en de faciliteiten van UNRWA niet fysiek werden getroffen door de ontploffing in de haven van Beiroet op 4 augustus 2020, heeft de corona-pandemie een sterke impact gehad op een bevolking die reeds kwetsbaar was door deze crises.

Velen zijn afhankelijk van de financiële noodhulp die zij van de UNRWA ontvangen om hun gezinnen te voeden. Na een blokkering als gevolg van operationele problemen, had UNRWA in juli 2020 al aan meer dan 89.000 gezinnen financiële steun kunnen verlenen.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen.

De volgende maatregelen hebben in belangrijke mate bijgedragen tot het indammen van het virus en het waarborgen van de continuïteit van de dienstverlening: oprichting van twee quarantainecentra in samenwerking met Artsen zonder Grenzen; het verder laten functioneren van de 27 gezondheidscentra bleven met een systeem van triage en afspraken via een hotline om drukte in de medische centra te vermijden, hervatting van de werkzaamheden aan de infrastructuur; herstel van opvangplaatsen en installatiebeheer; aanwerving van personeel ter ondersteuning van de afvalinzameling en ontsmettingscampagnes in de kampen om het hoofd te bieden aan de druk op de gezondheidszorg ten gevolge van Covid-19; het invoeren van afstandsonderwijs waarbij de kosten voor een internetaansluiting en laste genomen werden; en het opzetten van een versneld online inhaalprogramma.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in Libanon verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genooddakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA tot op heden in Libanon nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedselhulp, onderwijs, huisvesting, etc., en bijgevolg nog steeds in de mogelijkheid is om de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd Libanon te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rashadiyeh erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de economische impact van de explosie die op 4 augustus 2020 plaatsvond in de haven van Beirut op nationaal niveau groot is, en dat niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat de hoogst dringende noden in Beiroet intussen voor een groot deel tegemoet gekomen is, er nog een nood bestaat aan meer structurele bijstand, hoofdzakelijk voor de meest kwetsbaren. Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in Libanon persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de explosie in de haven van Beirut. Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Libanon.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar Libanon nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar Libanon in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in Libanon behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U bent tot de vijfde graad naar school geweest, u was toen zestien of zeventien jaar, of iets jonger (CGVS p.7). U heeft verschillende jobs gedaan. U leerde het beroep van kapper en werkte in een bakkerij. Vervolgens heeft u het beroep van schilder geleerd en voerde verfopdrachten uit (CGVS p.7). Ook hielp u uw vader af en toe met de fruitpluk (CGVS p.7). U leerde een stiel en beschikt over professionele ervaring, wat uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Er dient opgemerkt te worden dat u aangeeft dat de verfopdrachten niet voor het grijpen lagen (CGVS p.7). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u opdrachten kreeg via iemand “De man belt me op als hij een project heeft.” (CGVS p.7). Het feit dat u over een professioneel contact beschikt, verhoogt tevens uw kansen op de arbeidsmarkt. Wat betreft de financiële situatie van uw familie, geeft u aan dat deze heel slecht is (CGVS p.5). Wanneer u gevraagd werd hierover een duidelijk beeld te schetsen zegt u “Als je weinig geld hebt, dan ga je eten, zo niet, dan zit je zonder eten. Probeer het zelf te begrijpen. ... Dat heeft me altijd negatief beïnvloed, vooral feit dat ik niet alles kan hebben en ik vergelijk mezelf met anderen. Ik zie dat ik altijd weinig heb.” (CGVS p.5-6). Evenwel wordt het beeld dat u over de socio-economische situatie schetst, genuanceerd door volgende verklaringen. Zo is het gebouw waar uw familie verblijft in eigendom van de familie (CGVS p.6) en geeft u aan dat de financiële situatie van uw zussen er zo uitziet dat iedereen net genoeg heeft voor zichzelf (CGVS p.7). Aangaande de medische problemen waarmee uw ouders kampen, dient het CGVS op te merken dat jullie zich ook daarin kunnen behelpen. Zo zegt u met betrekking tot de medische problemen van uw moeder dat ze gratis pijnstillers van het ziekenhuis kan bekomen (CGVS p.5) en dat jullie zelf voorzien in de kosten van de fysiotherapeut (CGVS p.5). Met betrekking tot de medische situatie van uw vader, u spreekt over ziekenhuisfacturen en operatiekosten, geeft u aan dat deze door de vader van uw vader gedekt werden (CGVS p.4). Uit de hulp van uw grootvader blijkt dat er familiale bereidheid is elkaar te steunen. Dit blijkt eveneens uit de financiële hulp van uw grootvader voor de betaling van de kosten van uw reisweg (CGVS p.9). U zegt “Mijn grootvader heeft genoeg spaargeld, heeft hard gewerkt in zijn leven.”, u spreekt over een totaalbedrag van 8000 dollar (CGVS p.9), wat op z'n zachtst uitgedrukt een aanzienlijk bedrag is, te meer gezien de hierboven beargumenteerde ongeloofwaardige reden van uw vertrek. Uit uw verklaringen wijst niets erop dat u bij een terugkeer niet zou terecht kunnen bij uw familieleden.

Tot slot wilt het CGVS opmerken dat u van de bijstand van UNRWA hebt genoten op vlak van onderwijs en dat u ook bij hen terecht kon voor elementaire medische hulp (CGVS p.4).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden

aangenomen dat u Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Verder blijkt voor het bekomen van een verlenging of vernieuwing van zijn reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Voor een aanvraag dient men zich persoonlijk aan te melden in het bezit van de nodige (identiteits)documenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan het Libanese ministerie voor Buitenlandse Zaken en de Algemene Veiligheidsdienst (SG), dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitreikt. Van de aanvrager wordt de volle medewerking verwacht, bijvoorbeeld bij het voorleggen van documenten. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het huidige politieke klimaat en het de facto beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (PRL) restrictief is. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bv. doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een LP of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk gemaakt wordt door de Libanese autoriteiten. Echter, nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat PRL die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten kunnen bekomen of het verbod krijgen terug te keren naar Libanon. Er zijn echter wel factoren die een vrijwillige terugkeer negatief kunnen beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. In voorkomend geval wordt de aanvraag grondig gescreend en valt het voor dat men bij aankomst in Libanon (gedurende één week tot maximum 3 maanden) vastgehouden en beboet worden omdat men het land illegaal is uitgereisd. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat de door IOM begeleide terugkeer voor PRL nog steeds mogelijk is. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van PRL die vrijwillig terug willen keren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in Libanon van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr.

25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijke parallel bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar Libanon louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of

doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet besloten worden dat u als gevolg van de huidige veiligheidssituatie bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Libanon actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Libanon belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/2 - 48/7, artikel 55/2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale erkenning genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over de interpretatie van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, argumenteert verzoeker dat het CGVS een te hoge bewijsstandaard hanteert. Hij stelt dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker zich wel degelijk in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Libanon bevond aangezien hij leefde onder een voortdurende en dagdagelijkse onderdrukking door Ansar Allah enerzijds en de Libanese staat anderzijds. Hij stelt dat verschillende elementen van zijn relaas, met name *"dat verzoeker werd benaderd omdat hij alcohol consumeerde, dat verzoeker zijn hobby (duiven houden) niet thuis kon uitoefenen, dat zijn vader twee maanden werd vastgehouden, dat zijn broer tot lijfstraffen werd gedwongen, dat zijn grootvaders boerderij (bron van inkomsten voor de familie) zich vlak naast het kantoor van Ansar Allah bevond en dat verzoeker werd beschoten door de Libanese politie, zijn geloofwaardig en worden door verwerende partij ook niet in twijfel getrokken. Het geheel van deze elementen is voldoende om te stellen dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond in het kader van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Vervolging in de zin van artikel 1A is niet noodzakelijk om verzoeker te erkennen als vluchteling."*

Hij stelt dat deze elementen voldoende zouden moeten zijn om te spreken van een situatie van ernstige onveiligheid, en argument verder dat er bijkomende elementen in het relaas van verzoeker over de problemen met Ansar Allah zijn die geloofwaardig zijn en die moeten volstaan om tot erkenning van verzoeker over te gaan. Hij stelt dat hij op een doorleefde, aannemelijke wijze heeft uitgelegd dat hij gefolterd werd door Ansar Allah en citeert de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 12-13). Hij stelt verder dat hij eveneens aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Libanon geen bescherming kon krijgen en dat dit de reden is waarom hij het land heeft verlaten. Hij zette concrete stappen en zocht hulp bij het Volkscomité maar kon deze niet krijgen en stelt dat aangezien de Libanese overheid niet tussenkomt bij conflicten in het kamp; ook de overheid hem niet kon beschermen en citeert passages uit het persoonlijk onderhoud (p. 13 en 15). Waar de bestreden beslissing de problemen met Ansar Allah in vraag stelt, stelt verzoeker dat de argumenten van verwerende partij weerlegd kunne worden of niet van aard zijn om het volledige relaas van verzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen. Hij betoogt hierover het volgende: *"Verwerende partij vindt het niet aannemelijk dat verzoeker geen problemen meer kende in de periode tussen zijn vrijlating en zijn vertrek. Echter, zoals verzoeker duidelijk heeft aangegeven, bevond hij zich in deze periode buiten het kamp. Ansar Allah is machtig binnen het kamp, maar kan niet opereren buiten de vluchtelingenkampen. Dat de documenten die verzoeker voorlegde, stellen dat Ansar Allah niet zal rusten tot zij u hebben opgepakt, dood of levend, en dat ze vragen aan uw familie om u binnen de maand uit te leveren, verandert niets aan het feit dat Ansar Allah buiten het grondgebied van het kamp geen macht heeft, noch dezelfde mogelijkheden om verzoeker op te sporen. Bovendien is het aannemelijk dat het taalgebruik in de documenten intimidatie is en niet per se moet overeenkomsten met de werkelijke daden van Ansar Allah. Hetzelfde moet worden gerepliceerd op de stelling van verwerende partij dat er kan verwacht worden dat Ansar Allah meer effectieve middelen zouden gebruiken om verzoeker en zijn familie uit de weg te ruimen, gezien de bedreigingen die ze aan hun*

adres hadden geuit. Ook dit gaat om bedreigingen en intimidatie. Het is niet omdat ze niet worden uitgevoerd, dat ze daarom niet werkelijk gebeurd zijn. Dat verzoekers grootvader een document dat hij van Ansar Allah ontving, heeft verscheurd en verzoeker daarom niet goed op de hoogte is van de juiste inhoud van het document, hoeft evenmin ongeloofwaardig te zijn. Verzoekers grootvader woont naast het kantoor van Ansar Allah en wordt daarom dagelijks met hen geconfronteerd. Sowieso had de grootvader een bijzonder moeilijke relatie met hen, omdat ze zijn doen en laten in het oog houden. Dat bovendien zijn kleinzoon door hen werd aangepakt, maakte hem woedend. Toen hij het document kreeg, was hij zo boos dat hij het onmiddellijk heeft verscheurd. Dit is niet onlogisch. Dat de documenten van de Libanese overheid met betrekking tot de detentie van verzoekers vader Ansar Allah niet vermelden, is ook niet onlogisch. Immers, dit staat niet vast. Zoals verzoeker heeft uitgelegd, leiden verzoeker en zijn familie uit de gang van zaken af dat Ansar Allah achter de beschuldigingen aan het adres van verzoekers vader zit. Hoewel dit niet vaststaat en daarom ook niet wordt neergeschreven op documenten van de Libanese overheid, is het aannemelijk dat verzoeker en zijn familie hier vanuit gaan. Verwerende partij stelt ook dat het feit dat verzoeker na de problemen nog meer dan twee maanden in Libanon bleef, afdoet aan de oprechtheid van zijn vrees. Echter, moet worden benadrukt dat verzoeker zich in deze periode buiten het kamp bevond, en dus niet meer op grondgebied waar Ansar Allah invloedrijk is. Bovendien moest verzoeker het geld vinden om zijn vlucht uit het land te kunnen bekostigen. Zoals verzoeker uitlegde tijdens het persoonlijk onderhoud, had hij noch zijn vader hiervoor het nodige geld. Het heeft zijn vader moeite gekost om verzoekers grootvader te overtuigen om het geld uiteindelijk te lenen. Bovendien heeft verzoekers vader eerst nog geprobeerd om via een andere weg hulp te vinden voor zijn zoon, nl. door naar het volkscomité te stappen. Verzoeker had niet onmiddellijk beslist om een dergelijk drastische beslissing te nemen en het land te verlaten. Pas nadat duidelijk was dat verzoeker best het land verliet, nadat verzoekers vader eerst nog hulp zocht bij Fatah of Harnas maar duidelijk werd dat die niet zouden tussenkomen, nadat zijn vader eerst probeerde om bij vrienden geld te lenen en nadat zijn vader daarna al huilend zijn vader is gaan smeken om geld te lenen en dat uiteindelijk toestemde, is verzoeker vertrokken. Dat dit twee maanden in beslag neemt, is aannemelijk. Bepaalde incoherenties, zoals het feit dat verzoeker bij DVZ verklaarde dat hij een dag werd vastgehouden, terwijl hij op het CGVS stelt dat dit drie dagen waren, en het feit dat verzoeker bij de DVZ niet spontaan vermeldde dat hij een slag op zijn lip had gekregen waarvoor hij gehecht moest worden, doen geen afbreuk aan het volledige relaas van verzoeker. Gelet op bovenstaande geloofwaardige elementen en gelet op het feit dat de argumenten van verwerende partij bijzonder summier en niet doorslaggevend zijn, kunnen deze incoherenties er niet toe leiden dat verzoeker internationale bescherming wordt geweigerd. Het interview dat wordt afgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken is erg beknopt en de verzoeker wordt meermaals gevraagd om het bondig te houden, zodat verzoeker niet kan worden verweten niet spontaan te hebben gesproken over dit incident. Zodra verzoeker de gelegenheid kreeg om zijn volledige relaas te doen (nl. bij het CGVS), heeft hij het vermeld. Tot slot stelt verwerende partij de problemen met Ansar Allah ook in vraag omdat verzoekers vader nog steeds werkzaam is in het kamp, terwijl Ansar Allah het ook op de familieleden van verzoeker zou hebben gemunt. Echter, verzoeker heeft duidelijk verklaard dat zijn vader niet meer hetzelfde werk als voordien kon uitvoeren. Hij werkt sinds de problemen niet langer op de boerderij van verzoekers grootvader, omdat deze te dicht bij het kantoor van Ansar Allah ligt. Bijgevolg beperkt het werk van verzoekers vader zich sindsdien tot de citroenenpluk, die zich afspeelt buiten het kamp. Dat Ansar Allah hem niet belet dit werk uit te voeren, betekent nog niet dat ze hem niet viseren en bedreigen. De twijfels van verwerende partij zijn dus niet terecht en hebben in elk geval niet tot gevolg dat de volledige problemen van verzoeker ongeloofwaardig zijn. Hoewel dit niet doorslaggevend hoeft te zijn, moet toch ook worden opgemerkt dat verzoeker zich tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel toonde, waarvan weerslag is terug te vinden in de notities en waarin een aanwijzing kan worden gezien dat zijn verklaringen oprecht zijn.” Hij wijst er nog op dat hij met trillende stem heeft uitgelegd dat zijn grootvader een dreigbrief heeft gekregen en ermee naar het Volkscomité ging met de vraag om hulp en besluit dat op basis van het geheel van deze elementen verzoeker wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Met betrekking tot de ontoereikende bijstand van UNRWA argumenteert verzoeker, onder verwijzing naar onder meer het arrest *El Kott* van het Hof van Justitie, resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties dat op dit ogenblik niet kan worden besloten dat UNRWA in staat is haar opdracht te vervullen. Hij haalt diverse bronnen aan waaruit blijkt dat UNRWA grote problemen heeft met haar financiering; stelt dat het financieringsmodel van UNRWA niet houdbaar is en het agentschap het risico loopt financieel in te storten en citeert arrest CCE nr° 245 466 als voorbeeld van arresten van de Raad waarbij verschillende beslissingen van de commissaris-generaal werden vernietigd. Hij betoogt verder dat het financiële tekort van UNRWA chronisch is en dat dit gevolgen heeft voor de diensten die UNRWA nog kan verlenen en voor de kwaliteit ervan. Verder gaat verzoeker in op de specifieke situatie van UNRWA in Libanon en citeert volgende bronnen (CSIS Briefs, *The Importance of Marginalized*

Communities in Lebanon, decembre 2020, <https://www.csis.org/analysis/importance-marQinalized-communities-lebanon>; Middle East Monitor, *UNRWA fires 17 teachers from its schools in Lebanon*, 9 janvier 2020, <https://www.middleeastmonitor.com/20200109-unrwa-fires-17-teachers-from-its-schools-inlebanon>; UNGA, *Annual report on activities of the UN Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) (covering 2018) (political, economic and security-related developments in the State of Palestine and relevant countries)*, augustus 2019, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_74_13_E.pdf; BADIL, *"Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis"*, Bulletin No. 27, juin 2018, http://www.badil.org/phocadownloadpap/Badil_docs/bulletins-and-briefs/bulletin-no27-unrwa-financialcrisis.pdf).

Vervolgens gaat verzoeker in op de levensomstandigheden in de kampen en citeert de COI Focus van 15 juli 2020 waarin staat dat Libanon het hoogste aantal vluchtelingen heeft dat in extreme armoede leeft, dat de humanitaire situatie erbarmelijk is en dat de reeds deplorabele situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog verslechterd is door het financiële tekort van UNRWA, de economische en financiële crisis in Libanon en de COVID-crisis. Hij wijst er verder op dat een grootschalig onderzoek naar de levensomstandigheden niet meer heeft plaatsgevonden sinds 2018 maar dat de situatie ernstig verslechterd is en dat verzoeker zelf niet in een menswaardig leven kan voorzien omdat hij hoogstwaarschijnlijk geen werk en inkomsten zal hebben (NANSEN, *De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon*, 2020). Hij stelt dat uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat UNRWA niet langer in staat is ervoor te zorgen dat de Palestijnen in Libanon in menswaardige omstandigheden leven en dat de persoonlijk situatie van verzoeker hem bijzonder kwetsbaar maakt. Hij betoogt vervolgens dat *"Een andere interpretatie stemt niet overeen met het doel van artikel 1D van het Verdrag (zie hierboven), namelijk een betere bescherming en continuïteit van deze bescherming van de Palestijnse vluchtelingen, die reeds in de verschillende resoluties van de Algemene Vergadering van de VN als vluchtelingen zijn erkend. Het Hof van Justitie onderstreept dit beginsel ook in het arrest El Kott. Het volstaat niet om het bestaan van dergelijke bijstand te vermelden. De bijstand moet voldoen aan de kwaliteitseisen om te kunnen vaststellen dat UNRWA haar opdracht vervult. Dit blijkt duidelijk uit artikel 1D van de Overeenkomst, punt 63 van het El-Kottarrest, het mandaat van UNRWA en de omschrijving die UNRWA van haar opdracht geeft. Hoewel de omstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon overeenkomen met onmenselijke en vernederende behandeling, hoeft de situatie niet onmenselijk en vernederend te zijn om te concluderen dat de UNRWA haar mandaat niet kan uitvoeren. Het begrip "onmenselijke en vernederende behandeling" verwijst naar artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2, b, van de Vreemdelingenwet. Artikel 1D en de verwijzing naar het mandaat van UNRWA en artikel 3 EVRM verschillen fundamenteel. Artikel 1D bepaalt dat een Palestijnse vluchteling als een volwaardig vluchteling wordt erkend wanneer UNRWA niet in staat is haar mandaat uit te voeren. UNRWA kreeg het mandaat om een adequate levensstandaard te waarborgen, met eerbiediging van de mensenrechten. Artikel 3 EVRM voorziet daarentegen in een negatieve verplichting om mensen niet bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Een toereikende levensstandaard met eerbiediging van de mensenrechten kan niet worden gelijkgesteld met een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Artikel 1D werd met name ingevoerd om de Palestijnse vluchtelingen een betere bescherming te bieden. De tegenpartij moest deze situatie grondig onderzoeken, quod non."* Verzoeker citeert vervolgens uit de COI Focus om te wijzen op de impact van de explosie in Beiroet op de bevolking in heel Libanon waaruit blijkt dat de Palestijnse vluchtelingen zwaar getroffen zijn door de gevolgen van de implosie en dat de hulp aan Palestijnse vluchtelingen in de kampen hoofdzakelijk afkomstig is van vrijwilligers van de Palestijnse beschermingsteams en dus niet UNRWA, wat een bijkomende aanwijzing is dat UNRWA niet in staat is om haar opdracht uit te voeren. Vervolgens citeert verzoeker het arrest nr. 251 667 van 25 maart 2021 van de Raad waarin op basis van de informatie in de COI Focus van 1 februari 2021 besloten werd dat Palestijnen in Libanon in het algemeen niet langer op bescherming of bijstand van de UNRWA kunnen rekenen, en hierdoor erkend dienen te worden als vluchtelingen. Hij stelt bovendien dat verwerende partij een te optimistische inschatting maakt van verzoekers persoonlijke situatie. Er kan volgens hem moeilijk begrepen worden waarom uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat zijn individuele situatie behoorlijk zou zijn. Hij betoogt hierover het volgende:

"Over de hulp van UNRWA verklaarde verzoeker dat hij gestudeerd heeft bij het agentschap, maar in het vijfde jaar is moeten stoppen om te gaan werken omdat zijn familie financieel niet rondkwam. (CGVS p.4) Wat betreft medische hulp kreeg verzoeker enkel pijnstillers. (CGVS p.5) Ook zijn familieleden kregen geen toereikende medische hulp. Zijn vader vroeg om terugbetaling van een ziekenhuisfactuur, maar dit werd geweigerd. (CGVS p.5) Zijn moeder moest beroep doen op een prive-arts buiten het kamp. (CGVS p.5) Omwille van de medische zorgen van de moeder, gaat verzoekers zus niet naar school en helpt ze haar moeder. (CGVS p.6). Verzoekers broer is op 11-jarige leeftijd overleden omdat hij verlamd was. (CGVS p.6) Voor hem was geen medische behandeling beschikbaar. Voedselhulp

heeft verzoeker van UNRWA nooit gekregen. (CGVS p.4). De financiële situatie van verzoeker en zijn ouders is slecht. Verzoeker verklaarde hierover (CGVS p.5-6): "...". Verzoeker en zijn gezin hebben dus soms niet kunnen eten omdat ze te weinig geld hadden. In vergelijking met de andere Palestijnse vluchtelingen (wiens situatie hoe dan ook al precair is) hadden zij altijd minder. Verzoeker heeft geen vast werk. Verzoeker deed verschillende (laag gekwalificeerde) jobs om te kunnen overleven. De kans is reeel dat hij bij terugkeer in dezelfde situatie zal terecht komen en naartoe zal moeten zoeken naar werk om net te kunnen overleven. Verzoeker werkte in een bakkerij, als schilder, als kapper en als fruitplukker. (CGVS p.7). Hij had echter nooit een vaste betrekking of enige zekerheid op een inkomen. De laatste keer dat verzoeker werkte was 8 maanden voor zijn vertrek. (CGVS p.7) Op het moment van vertrek had verzoeker dus geen werk. Bij terugkeer zal hij opnieuw werk moeten zoeken, zonder enige garantie dit te vinden. Volgens verwerende partij heeft verzoeker een professioneel contact dat zijn kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Echter, dit is een loutere blote bewering. Het klopt dat verzoeker in het verleden soms werd gecontacteerd door een man die hem een opdracht als schilder gaf. Intussen is het echter bijna drie jaar geleden dat verzoeker nog voor hem heeft gewerkt en heeft verzoeker geen contact meer gehad met deze opdrachtgever. Er is geen enkele zekerheid dat deze man nog projecten in de aanbidding heeft voor verzoeker, zeker gezien de serieuze achteruitgang van de situatie in Libanon de laatste jaren. Met een werkloosheid van 90% onder Palestijnse vluchtelingen, kan men niet verwachten dat verzoekers 'plaats op de arbeidsmarkt' nog openstaat, en zijn oude contactpersoon op hem gewacht heeft of hem terug tewerk zal stellen. De competitie op de arbeidsmarkt bij zulke hoge werkloosheidspercentages is extreem. Na een afwezigheid van enkele jaren kan verzoeker niet zomaar de draad terug oppakken, dit is niet realistisch. Verzoeker noch zijn ouders hebben ooit hulp gekregen van andere organisaties dan UNRWA. (CGVS p.6). Verzoekers zussen zijn gehuwd en wonen bij hun respectievelijke echtgenoten in het Rashidieh kamp. Over de ene zus zegt verzoeker dat ze nipt kunnen overleven. Over de andere zus vertelt verzoeker dat ze wel in hun levensonderhoud kunnen voorzien, maar dat ze veel lekken in hun huis hebben, vooral in de winter. (CGVS p.6) Verzoeker en zijn ouders kunnen niet rekenen op hulp van de zussen aangezien zij maar net genoeg hebben voor zichzelf. (CGVS p.7). Verzoeker noch zijn ouders hebben een auto. (CGVS p.7). Van de familie langs moederskant kan verzoeker geen enkele steun verwachten (CGVS p.6): "...". Uit de hulp die verzoekers grootvader bood, leidt verwerende partij af dat er familiale bereidheid is om elkaar te steunen. Echter, het gaat om een familielid dat bovendien op zekere leeftijd is en zelf amper nog kan lopen en niet meer kan werken. Af en toe gaat hij wel nog naar zijn geiten. (CGVS p. 15) Verzoekers grootvader heeft wat geld bijeen gespaard door te werken, maar leende een groot deel van dit geld uit aan verzoekers vader om de vlucht van verzoeker uit Libanon te kunnen betalen. Zoals verzoeker verklaarde, gaat dit om een lening (CGVS p.9) en is het dus de bedoeling dat verzoekers vader deze som terugbetaalt, wat maakt dat verzoekers vader schulden heeft en wat ook maakt dat deze familiale bereidheid moet worden gerelativeerd. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker bij terugkeer terecht zal kunnen bij zijn familieleden, maar dit is hoogst onzeker. Verzoekers vader heeft amper voldoende inkomsten om zijn gehandicapte echtgenote en andere kinderen te onderhouden. Omwille van de aanwezigheid van Ansar Allah naast de boerderij van verzoekers grootvader, kan verzoekers vader er niet meer werken en is hij genoodzaakt enkel te overleven van zijn schaars en onregelmatig loon dat hij verdient als citroenplukker. Bij verzoekers grootvaders heeft verzoeker een aanzienlijke schuld, dus het is aannemelijk dat hij niet bereid is om nog meer financieel bij te springen voor verzoeker. Verwerende partij erkent bovendien zelf dat de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn. Verwerende partij voegt eraan toe dat echter niet alle Palestijnse vluchtelingen uit de kampen in Libanon zich in precaire omstandigheden bevinden en dat het dus niet volstaat om te verwijzen naar de algemene socio-economische omstandigheden. Echter, bovenop de algemene landeninformatie die toch wijzen op precaire socio-economische omstandigheden (zie hierboven), zijn er voor verzoeker individuele omstandigheden die maken dat hij zich in een bijzonder precaire socio-economische situatie bevindt. Verwerende partij heeft deze verkeerd ingeschat. Zoals verzoekers raadsman aan het einde van het persoonlijk onderhoud opmerkte, heeft verwerende partij bovendien geweigerd om de financiële situatie van verzoeker verder uit te klaren door bijkomende vragen te stellen. Verzoekers raadsman wees erop dat verzoeker duidelijk had aangegeven dat verzoekers grootvader eerst weigerde om het geld voor de reis te geven en dat hij overleefde dankzij de inkomsten uit een paar geiten, wat erop wijst dat de familie zich in een precaire situatie bevond en dat elke cent telde. Verzoekers raadsman wees er ook op het werk van verzoeker en zijn vader variabel was en onzeker en dat hun inkomen ontoereikend was om het gezin altijd van eten te voorzien.".

Tenslotte stelt verzoeker dat uit een Deens rapport van maart 2020 blijkt dat de Libanese overheid zeer weigerachtig staat ten opzichte van Palestijnen die (vrijwillig of gedwongen) plannen terug te keren (Danish Immigration Service: Lebanon: Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon, 9 March 2020).

Hij wijst er verder op dat CEDOCA zelf een diplomatieke bron contacteerde op 7 april die stelt dat vrijwillige terugkeer in de praktijk nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt en dat de kanttekening van CEDOCA dat diplomatieke bronnen voornamelijk op de hoogte zijn van vrijwillige terugkeer waarbij overheden een rol spelen op geen enkele bron gebaseerd is en bijgevolg ongefundeerd. Voorts voert verzoeker nog aan dat hij een visum kreeg voor Turkije, hetgeen werd aangebracht in zijn reisdocument dat werd afgeleverd door de Libanese autoriteiten en vanuit Turkije clandestien naar België kwam. Hij citeert het voormelde Deense rapport dat het volgende stelt: *"Even if a PRL, who is obliged to leave a foreign country due to rejection of his/her asylum application or revocation of his residence permit, has still a valid Lebanese Palestinian travel document, an approval by the MFA and the GDGS is needed for him/her to be able to return to Lebanon. [...] "When studying a case, the MFA will look at issues such as, whether the person entered his/her current country of residence illegally, which countries s/he stayed on his/her way from Lebanon to the country of residence etc. For instance, if a PRL has stayed in Turkey for a while on his way to Denmark, s/he is expected to be sent back to Turkey and not Lebanon."* Hij stelt dat hij zich in deze situatie bevindt en besluit als volgt: *"De Libanese overheid is op de hoogte dat verzoeker via Turkije naar België kwam. Hij nam immers het vliegtuig in Beirut naar Turkije, en reisde met zijn Libanees reisdocument voorzien van een visum voor Turkije. Volgens de informatie van de Libanese autoriteiten, menen deze dat verzoeker in dat geval naar Turkije dient te gaan, en niet Libanon. Een kanttekening moet tot slot nog geplaatst worden bij de manier waarop het Deense rapport deze informatie van de MFA in haar rapport verwerkte. In dit rapport wordt een onderverdeling gemaakt tussen terugkeer van Palestijnen met geldige reisdocumenten, en zonder geldige reisdocumenten. De informatie van de MFA, waarin ze stellen dat een verblijf in Turkije betekent dat men maar naar Turkije moet gaan in plaats van Libanon, werd in het Deense rapport opgenomen onder het deel dat handelt over terugkeer zonder geldig reisdocument. Dit lijkt echter een eigen interpretatie te zijn van de Deense autoriteiten, die geen weerslag vindt in de notulen van de vergadering met de Libanese autoriteiten. De Libanese autoriteiten stellen immers duidelijk dat er steeds een goedkeuring nodig is vooraleer een Palestijn kan terugkeren, zelfs indien deze over een geldig reisdocument beschikt. Even verder kan men in het verslag vervolgens de passage lezen omtrent het feit dat tijdens het onderzoek van de Libanese autoriteiten, de MFA bijvoorbeeld zal kijken naar een verblijf in Turkije. De Libanese autoriteiten zullen verzoeker volgens hun eigen informatie niet toestaan om terug te keren."*

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling en indien de Raad van oordeel is dat hij niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest BJB toe.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt een aanvullende nota neer dd. 8 oktober 2021 waarin arrest nr. 256 866 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 juni 2021 wordt geciteerd en verwezen wordt naar het arrest 258 824 van de Raad van 29 juli 2021 dat volgens verzoeker in dezelfde zin heeft geoordeeld. Daarnaast wordt het rapport van NANSSEN, *"De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon"* van juni 2021 toegevoegd en een kopie van een attest van het Volkscomité Rashidieh dd. 5 november 2019, vergezeld van een beëdigde vertaling naar het Nederlands gedaan op 5 oktober 2020.

4. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen." Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierechtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft*

op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn". Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende gesteld: *"Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.4, 10). Hoewel u eerst aangeeft dat u geen hulp kreeg, blijkt uit uw verklaringen dat u onderwijs van UNRWA genoten heeft en dat u beroep kon doen op elementaire medische hulp (CGVS p.4). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties".*

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt dus niet betwist. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op hem van toepassing was.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65 en § 58). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

4.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *"om welke reden ook is opgehouden"*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Voorts heeft het Hof in dit arrest geoordeeld dat *"... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden"*

(§ 55), leidt “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder haar bescherming staan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich, wat de heden door de UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 1 februari 2021. Verwerende partij heeft geen recentere informatie met betrekking tot de UNRWA bijgebracht. Verzoeker wijst in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota onder meer naar recente rechtspraak van de Raad en stelt dat hieruit blijkt dat hij niet op de bijstand en bescherming van UNRWA kan rekenen en van rechtswege moet erkend worden als vluchteling.

In wezen blijkt uit de door partijen overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 12), doet niets af aan deze bevindingen.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat het agentschap zijn opdracht blijft vervullen en er geen aanwijzingen zijn dat de bijstand van UNRWA in Libanon tot op heden niet meer doeltreffend zouden zijn, ondanks de ongekende financiële moeilijkheden waarmee het agentschap heden te kampen heeft, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 1 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 7); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 13); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 17). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 25-30), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheidscrisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waar in het rapport naar wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te

rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar *social distance* sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftig-tal leerkrachten dreigt bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown-maatregelen. De Raad stelt vast dat de door verzoeker in het verzoekschrift en bij aanvullende nota bijgebrachte informatie met betrekking tot de financiële situatie van UNRWA in dezelfde lijn ligt van de geciteerde COI Focus.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat het UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar de organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot vrijwillige donaties, merkt de Raad op dat verwerende partij geen verdere informatie bijbrengt waaruit het resultaat van deze conferentie op budgettair vlak is voor UNRWA. Voorts merkt de Raad op dat de duur van de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA onvoorspelbaar is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekende partij een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de bestreden beslissing moet worden hervormd en dat verzoeker moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET